

ΤΟΠΕΙΟ

Νά ἡ λίμνη...

Σὰν κύκνοι. Τὰ μηχανικά μικρὰ βαπόρια ἀραιά, τὸ μακρυνὸ ἀθόρυβο τὸ διασχίζουν, διόλου ἀξένοιαστα ἀφοῦ τὴ μαθητικὴ τροχιά καὶ τὸ ἀνθρώπινο φορτίο, ἀνάγκη μέσα στὸ κλειστὸ πάντοτε νὰ τὰ μεταφέρουν.

Γιὰ μᾶς...

Κουκκίδα μαύρη, ἢ καὶ τὸ πολὺ, ἐντομικὴ βοή τὰ πλήθη. Μ' ἂν σκεφθεῖς... Μ' ὅλο ποῦ βάρος τὲς γέφυρες τῶν βαποριῶν λυγίζουν, εὐρίσκονται ἔξω, βλέμματα μόνο. Ἐπάνω εἰς τὲς ράχες τῶν γύρω βουνῶν, ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῶν γύρω δασῶν ἢ καὶ στὸ ἐπιπόλαιο μαυρογαλανὸ ποῦ γιὰ μιὰ ὥρα εἶνε τώρα οἱ βράχοι, σέρνονται, χάδια, πρὶν κατορθώσουν εἰς τὰ χεῖλη των νὰ εὔρουν ἡδονὴ τὴ λέξι : «Τὶ ὥραϊα» !

Καὶ ὁ καθρέπτης τῶν νερῶν...

Ἀφάνταστη γαλήνη τοῦ ἀπείρου μιᾶς στιγμῆς, μὰ ὡς ὅτου, κατὰ τύχη τὰ δυὸ μάτια δοῦν, καὶ σύντομα παρασυρθοῦν ἀναγνωρίσουν : τὲς ρυτίδες. Μικρές ! Κομπές ! Μὰ ποῦ τὸ γαλάζιο ὁπαλλίων θρυματίζουν ταραχές, ἢ τῶν ἀνέμων, ἢ τῶν ἐλίκων, ἢ καὶ τῶν παιχνιδιῶν, — ἅς ποῦμε ἔτσι τῶν ψαριῶν, τὲς ἐρωτιάρικες πλάνες ζωές, καὶ τὰ κυνηγητὰ τῆς πεῖνας, τοὺς πόλεμους.

Νά ! ἡ λίμνη.

Ο ΝΕΟΣ ΓΕΩΡΓΟΣ

«Καὶ ἅμα ἐπιτέλους ἔλθει τὸ φθινόπωρο, καὶ ἅμα ἡ σημερινή μου ἀγωνία διαλυθεῖ, καὶ ἅμα τῆς τωρινῆς ζωῆς μου οἱ σχεποὶ ἐκπληρωθοῦνε τότε —

Ἡ ἀποθήκη θὰ γεμίσει ἀπὸ σιτάρι, καὶ οἱ ἐλῆες θὰ πᾶνε στὸ ἐλαιοτριβεῖο, καὶ τὸ γαλάζιο σταφύλι κόκκινο κρασί θὰ γίνεῖ. Μὰ ἐγώ ; Ἐγώ ! Τότε ; τί θὰ γίνω ; Δίχως τῶν ὑποσχέσεων τῇ τυραννίᾳ πῶς θὰ ζήσω ;»

Καὶ ὅταν ἦλθε ἐπὶ τέλους τὸ φθινόπωρο, καὶ ὅταν οἱ βρο-
χὲς ἀρχίσαν, δίπλα στὴ φωτιά —
Νέες σπορὲς ὁ γεωργὸς ὀργάνωσε. Τὸ σιτάρι κι' ὅλας, τὸ
κριθάρι πάλι, ἔγιναν σπουδές. Τὸ φρικτὸ «ἴδιο» ποῦ δὲν
εἶδε, δὲν τὸν ἐσταμάτησε. Τὸ θέλητρο τῆς πρώτης ἀθω-
ότης πάει : σὰν ἄλλη νηότη ἔφυγε καὶ πάει.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΑΡΙΑΔΝΗ"

Κίνηση ;

Φιλαρέσκειας· τοῦ ἄσπρου σιγαρέττου ὁ γαλανὸς καπνός,
μέσα εἰς τὸ κλειστὸ ἀπόψε ἀναδύει, καὶ πρὶν ἀόρατος, ὅχι
ἀνάτιος, γίνει, γύρω εἰς τῶν παραθύρων τὰ γυαλιά, δίπλα
εἰς τὰ βελουδά, σὰν ἡδονὴ τοῦ ἐπικούρειου «μόλις» πο-
νηροῦ, μὲ χίλια χάρδια πλέει.

Τὶ θὰ προκύψει σήμερα ; Ποία ἀνησυχία ;

Εἰς τὴ σιγή, προσθήκη ; Καὶ σιγῆς, ἀφ' ὅτου στάχτη ἔξε-
χάσθη, ἡ γεννέτειρα, θέλει νὰ ἔβγει. Ποιὸς ἀόρατος ; Ἡ
ὁ καπνός, ἡ ἡ ψυχὴ μου ἐσήκωσαν τὴν αἰλαία τῆς· παρέ-
λασης. Αἰσθήματα ! Χοροὶ τοῦ παλαιοῦ σὰ νέος· μ' εὐ-
γνωμοσύνη σὲ κυττάζω, ὦ εἰκόνα τῆς Ἀναστημένης...

Ἐπιθυμῶ.

Θὰ ἤθελα... Ὁχι ! Θέλω.

Τὸ σῶμα μου ἐχθρὸ καὶ ἄθλιο πιά τὸ ἐξευτελισμένο, τὴ
φορὰ αὐτὴ, μὲ ὅλη τὴ συνείδηση θὰ καταστρέψω τέλεια.
Ἀλλοιῶς ; Πῶς εἶναι δυνατό ; μέσα εἰς τὸ ἐλαφρὸ νὰ
ἀνεθάσω, ἐκεῖνο μόνο τὸ ἀμφίβολο καὶ τὸ ἡδονικὰ ἀβέ-
βαιο : «Κάποια ψυχὴ, πλησιάζει ;»

Στὸ ὄνειρο ; νὰ παραδοθῶ ;

Ἡ πεῖρα ! — λέξεις κι αὐτὴ — λέγει ἡ ἀπροσκάλεστη : «Τὰ
μῦρα· τὴν αὐγὴ, κι ὅλας τὴν προσεχὴ αὐγὴ, μιὰ βαρεῖα
ὁσμὴ θὰ γίνει.» Ὡστε ; Καθῆκον. Πρέπει τὸ παράθυρο ν'
ανοίξω. Ἀς φύγει· κρῖμα ὁ καπνός. Εἰς τὰ μηδαμινὰ καὶ
πάλι ἄς κυλίσει ἡ ψυχὴ μου.

«Περιπέτειες, περιπέτειες... νέες περιπέτειες...»

Γ. Α. ΣΑΡΕΓΙΑΝΝΗΣ